

fler ikke have været berørte. Jeg skal da først bringe min Tak til den høitærede Marineminister for den imøbetommende Maahe, hvorpaa der er søgt Bevillinger paa Finantsloven til en Merunderstøttelse af 4,000 Kr. til de fire største Navigationskoler her i Landet samt til en Understøttelse af 20,000 Kr. til uformuende Søfolk, der have bestaaet Styrmandsexamens 1ste Afdeling, og 8,000 Kr. til dem, som forberede sig til Examen's 2den Afdeling. Jeg skal dernæst berøre Fiskeriet ganske kort. Der er iaar bevilliget som sædvanligt eller som forrige Aar 12,000 Kr. Jeg for min Part vilde kunne ønske, at Bevillingen hertil havde været ikke saa lidt større, og jeg skal blot minde om og henvise til mine Udtalelser under Finantslovens 1ste Behandling i forrige Session, hvorunder jeg særlig anstillede en Sammenligning med de Summer, der bleve anvendte i lignende Retninger paa Landvaasenets Omraade. Det er jo utvivlsomt og det er jo ogsaa, om jeg tør sige, fastslaaet baade fra Ministeriets og fra Thingets Side, at en saadan Understøttelse hovedsagelig skulde gives til Anstiftelsen af saadanne Redskaber, om hvilke det kunde erklæres, at de udelukkende vare til Fiskeriets Fremme. Men paa den anden Side vil det vist erkjendes, at det netop for Fiskerne ofte hændes, at de ikke blot faae deres Baade, men ogsaa deres Redskaber ødelagte under stormfuldt Veir eller ved et forbiseilende Stib. Naar jeg nu ser hen til en saadan liden Bost, som jeg iøvrigt fuldstændigt billiger, som den, gennem hvilken man erstatter Landmanden de Kreaturer, som blive slaade ned paa Grund af Sygdom, forekommer det mig, at der, om end Forholdet just ikke ganske er det samme, kunde stilles en Sum op uafhængig af de 12,000 Kr., som kunde være til Hjælp for de Fiskere, som paa en Nat i Løbet af saa Timer kunne miste Alt det, hvorved de staffe sig deres Gjærv. Et Aar arede tidligere Taleere have berørt Nødvendigheden af en Dampfærgeforbindelse mellem Sjælland og Fyn. Hertil slutter jeg mig fuldstændig, og det forbauser mig saa meget desto mere, at en Bevilling dertil ikke er fremkommen, som den ærede Indenrigsminister har søgt at faae en Bevilling til en Dampskibsforbindelse ved Oddefund forhøiet til en Bevilling til Anstiftelse af en Dampfærge. Jeg har naturligvis ikke Noget imod, at der ogsaa kan komme en Dampfærge til Oddefund, men det forekommer mig dog, at, da saamange presserende Sager staa for, og der særlig er Mangel paa en Dampfærge mellem Sjælland og Fyn, vil det ikke være det rette Dieblis nu at bevilge Penge til denne forsøgede Udgift, som vil være en Følge af en Forandring fra Dampskib til Dampfærge ved Oddefund. Endelig er der forlangt et Beløb til Telegrafledninger. Ærede Medlemmer ville ligeledes have i Grindring, at der forrige Aar førtes en temmelig ivrig Diskussion om Be-

villinger til de dengang foreslaaede Ledninger. Det blev ialtsald fra min Side fremhævet, at naar saadanne Ledninger skulde anlægges — hvad jeg iøvrigt dengang stemte for —, burde man fortrinsvis søge hen til Kysten, og det af to Grunde, dels fordi man uimodsigeligt har gjort betydelige Fremmskridt gennem Sernbane- og Telegrafslinier for at opbjaelpe Fiskeriet, dels fordi man mange Steder er gennem Sernbane- og Telegrafslinier kommen Kysten paa 1 eller $\frac{1}{2}$ Mil nær uden at have naaet den direkte Forbindelse, og uden at det sker, vil det egentlige, væsentlige Gode ikke opnaas. Det er mig faaledes bekendt, at der til den høitærede Indenrigsminister iaar har været indsendt et Andragende om at faae en Telegraflinie fra Lønstrup til den nærmeste Telegrafstation. Jeg tør ikke her ganske indstaa for Paalideligheden af den Distance, jeg nævner, men det er blevet mig opgivet, at Afstanden fra Lønstrup til den Ledning paa Vestkysten, der gaar til Løtken, kun er mellem $\frac{1}{2}$ og $\frac{3}{4}$ Mil. Jeg skal derfor henstille dette Forslag til den høitærede Indenrigsministers Velvilje, saameget mere, som der i Lønstrup er 30 Fiskeribaade og henved 70 Fiskere bosiddende, og da Bellængden er saa kort her i Sammenligning med, hvad den er ved de andre Bevillinger, der ønskes, vil denne Smødekønnen ikke i pekuniær Henseende have Noget paa sig. Der er endelig Redningsmandskabet. Det er iaar opført som sædvanligt med et temmelig ringe Beløb, saavidt jeg erindrer nogle og tredive Kr. pr. Mand og ogsaa nogle Steder nogle og tyve Kr. Jeg er vel vidende om, at de betales særlig for hver Øvelse og for hver Gang, de have været ude at redde Mennesker; men ikke desto mindre forekommer det mig, at der nu, efter at denne Lønning har hentaaet uforandret i saa mange Aar, er Anledning til at offre de Mennesker en Lante, hvis farefulde Gjern for en stor Del ikke er Thingets ærede Medlemmer bekendt, jeg tør vel sige, at den Dont er en af de mest farlige at gaa ud i Redningsbaaden for at komme Medmennesker til Hjælp. Jeg glemte under Omtalen af Marineministeriet at anmode den ærede Minister om at overveje Hensigtsmæssigheden og Nytten af at bygge Baater, især paa Sjællands Vestkyst. Der er navnlig et Punkt paa Sjællands Vestkyst, udenfor hvilket der er en Grund, der hedder Bragerne. Det skal indrømmes, at netop Landkjæendingen her forsaavidt er kjendelig, som Folk, der tidligere have set den, ikke have saa vanskeligt ved at gjenkjende dette Sted, naar de se det igjen, som de øvrige Punkter paa Sjællands Vestkyst; men den store Del af dem, som seile der forbi, idet Fjæerne paa Skibene ofte skifte Plads, kjende ikke denne Landkjæending, og derfor har det i de sidste Aar været omtalt, om ikke disse Brager have været feilt aflagte paa Kaartet. Imidlertid er det fuldstændig godtgjort, at i hele Aarhundrebet have de ligget nøttagt